

Kineserne lærte det; men det var for vanskeligt for dem at udtale. En Tid lang sagde de „hidsjinitj“, saa trak de business sammen til „busine“, og heraf opstod Ordet „pidgin“, som nogle Engelskmænd skrive „pigeon“ og andre „pidgeon“, men som i alle Tilfælde skal udtales „pidsjin“. Under Formen „pigeon“ eller „pidgin“ har Ordet business beholdt sin oprindelige Betydning, og naar der tales om en hvilken som helst Forretning, bruge Kineserne stadig Ordet „pidgin“.

Dette er dog ikke alt. Ordet „pidgin“, det kommercielle Udtryk, er udvidet til at omfatte alle Slags Sysler i det daglige Liv, selv om de aldeles intet have med Handelen at gjøre. Naar man f. Ex. banker paa Husets Dør for at gjøre et Besøg, siger Tjeneren maaske om sin Herre, „he have makee chow-chow pidgin“, hvilket man med lidt god Vilje skal forstaa som, „han er i Færd med at spise til Middag“; er det Helligdag, kan det være, at Tjeneren svarer, „he have go church pidgin“, hvilket vil sige, at han er gaaet i Kirke. — Ordet „piecee“ (eller piecey) bruges paa mange Maader. Det kan uddedes af Udtrykket „piece“, som betegner et Stykke Vare eller en Balle f. Ex. af Silke- eller Bomuldstøj. Da nu Værene være af meget ulige Godhed, gjorde Kjøbmanden sig Umage for at overtjude den tvivlende Kjøber om, at Varen var af bedste Slags; deraf kommer det, at Udtrykket „numpah wau piecee silk“, der betyder en rigtig udmærket Balle Silketøj, nu ogsaa bruges paa følgende Maade: „numpah wau piecee man“ (en rig og agtet Kjøbmand), ja endog som „numpah wau piecee woman“ (en overordentlig smuk Dame). Man ser let, at Kineseren her ikke simpelthen siger „en Mand“ eller „en Dame“, men „et Stykke Mand“ og „et Stykke Dame“, en Ordsammensætning, hvortil der for Resten findes noget tilsvarende i dansk. I dette Pigeon-Sprog faar Ordet „pay“ (eng. betale) sædvanlig ogsaa Betydningen „vise“, rimeligvis fordi man maa vise Pengene frem, naar man skal betale. Altsaa „makee pay two piecee boot“, der ordret oversat vilde betyde „betal to Støvler“, betyder i Virkeligheden: „vis mig et Par Støvler“. Mange Ord i Pigeon-Sproget ere af ukjendt Oprindelse. Om saadanne Ord tro Engelskmændene, at de ere kinesiske, imedens Kineserne omvendt regne dem for engelske. Et saadant Ord er „chow-chow“, som vi stundum her se paa Krukker med kinesisk Syltetøj, og som kun betyder „Mad“ eller „Næring“. „Maskee“ (eller maskey), som tit bruges i Betydningen „ikke desmindre“, „desuagtet“, er et malajisk Ord. „Chop-chop“ betyder „hurtigt“.

Pigeon-Sproget begynder allerede at gjøre Fordringer. Det stræber hen efter at regnes for et Sprog med bestemte grammatikalske Former, ja endog for et Sprog med Litteratur. Man kan forudsæ, at der vil komme en Dag, hvor Missionærerne, hvis de ville høres og forstaaes, blive nødt til at oversætte Bibelen i Pigeon-Sproget. Man kan allerede danne sig en Idé om det nye Sprogs Yndigheder af de foregaaende Prøver. For at give en yderligere Forestilling derom, hidsætte vi en Oversættelse af det første Vers i den nordamerikanske Digter Longfellow's navnkundige Digt „Excelsior“.

Excelsior!
The shades of night were falling fast,
As through an alpine village pass'd
A youth, who bore, mid snow and ice
A banner with the strange device:
Excelsior!

Topside gallow!
That nigthree time beginn chop-chop.
One young man walkono can stop
Maskee snow maskee ice
He carry flag wid chop so nice:
Topside gallow!

Denne Prøve kan vistnok være tilstrækkelig. „Topside“ betyder „højt“, i Modsætning til „bottomside“, der betyder „lavt“. „Gallow“ er egentlig uoversætteligt, da Engelskmændene selv ikke rigtig vide, hvad Kineserne forstaa derved; rimeligvis er det et Forstærkningsord, saa at „topside gallow“ er en Pleonasmie og betyder „meget højt“. „Chop“ betyder i dette Tilfælde „Indskrift“. „Wid“ i Steden for „with“ er kun en lille Fordrejelse af det engelske.

Naar en Engelskmand eller Nordamerikaner kommer til Kina, morer han sig i Førstningen over dette halvengelske pluddervælsk; men Morskaben bliver snart til Sorg, naar han mærker, at han er nødt til at lære dette nye Sprog, dersom han ikke vil udsætte sig for stadig at misforstaaes af de indfødte, ikke at tale om den Krænkelse, hans Stolthed lider

ved, at disse sidste tro, at han ikke forstaaer sit eget Modersmaal. Det nye Sprog synes at ville faa en lang Levetid. Ikke alene Tjenestefolkene, baade de mandlige og de kvindelige, ere nødt til at lære det, hvis de ville have Tjeneste; men, mærkelig nok, synes endog Kineserne mere eller mindre at bruge det som Meddelelsesmiddel indbyrdes. Dette kuriøse Forhold skriver sig fra, at Kineserne fra de forskjellige Provinser tale meget afvigende Landskabsmaal; det eneste Meddelelsesmiddel, de have indbyrdes, er Skrift. Men nemmere bliver det for to Kinesere fra forskellige Provinser, der mødes, at tale sammen i Pigeon-Sproget, som de begge forstaa. I. Hoffmeyer.

Jagten i Mellemasien drives dels af Vandrefolket Kirgiserne og dels af Høllandets Bjergboere. Franskmanden *Ch. de Uffaley*, som tilligemed sin Hustru i to Aar har rejst i Mellemasien, holdt herom et Foredrag ved Aarsmødet i det franske Acclimatationsselskab den 14de Juni d. A.

Langs Bredderne af Aral- og Balkasj-Søen og langs de i dem udmundende Floder er der en overordentlig Mængde Jagttdyr. Ulve, Ræve, vilde Geder og Kaniner færdes paa Sletterne; i de tætte Kratskove er der nok af Vildsvin og Fasaner, og i Rørskovene lure Tigre af ualmindelig Styrke og Størrelse, medens Vandene besøges af alle Slags Vandfugle. De vestlige Landstrækninger i Tiansjan ved „de syv Floder“ sammenligner de Uffalvy med en stor engelsk Park, som er rig paa herlige Hjorte, Bjørne og en Mængde Fuglevildt. Han finder den himmelblaa Farve saa almindelig i Landet, at han fremhæver den som fælles for Himlen, Mineralierne, Fuglene og Bygningernes Mure.

Kirgisen er en dygtig Jæger. Skjønt han kun har en maadelig Bøsse af meget lille Kaliber, fælder han Fuglen i Flugten og dræber endog Tigeren med den; desuden jager han baade med Hund og Hest. Der er tre Slags Heste i Landet. Den almindelige kirgisiske Hest er lille og ser ussel ud, men den er ligesaa kraftig og udholdende som dens Herre. Den tyrkmenske Hest er af arabisk Byrd, men den er mere højbenet end den ægte arabiske Hest; den er imidlertid sjælden og meget dyr, saa at kun kirgisiske Fyrster undertiden eje nogle Stykker. Den tredje Slags Hest er den daarligste, og den er dog frembragt ved Krydsning af de to andre. Kirgisens Hest kommer aldrig i Stald, æder, hvad den tilfældig faar fat i, og drikker, naar den har Lyst, enten det saa er en Kulde af $\frac{1}{3}$ 30 eller en Varme af $\frac{1}{4}$ 40°. — Den kirgisiske Hund er af Mellestørrelse; den er korthaaret paa Kroppen, har hængende Øren og lange, silkebløde Haar paa Ben og Hale. De graa Hunde skulle være de bedste, og en smuk Hund af denne Farve koster stundum mere end en Hest. Tre saadanne Hunde findes nu i Acclimatationsselskabets Have i Paris. — Naar Kirgisen jager Vildgæs og Ænder, bruger han til Jagten afrettede Falke eller Ørne, som af Folkene ved Aralsøen kjøbes af de jagtlystne Basjkirer. Til Hest, væbnet med en Bøsse og en Pisk med Snært af Jærtraad, med en Falk paa Haanden og fulgt af sine Hunde drager Kirgisen ud paa Jagt. Kaninerne fanges og dræbes af Hundene, Fasanerne tages i Fælder, og Ulvene dræbes med den omtalte Pisk; thi Kirgisen nedlader sig ikke til at dræbe dem med Bøssen. Saa snart Ulven ser Jægeren, flygter den; men den indhentes snart af den raske Rytter, som slaar den ned ved Hjælp af Piskan. Imod Tigeren er han derimod mere varsom; thi den er en frygtelig Modstander, som i Styrke og Vildhed langt overgaar Indiens Tiger, fra hvilken den ogsaa skiller sig ved sine lange og silkebløde Haar. Da Russerne for tyve Aar siden for første Gang sendte en Expedition til Aral-Søen, vare de tæt tilvoxede Sumpstrækninger overfyldte med Tigre; men nu ere disse Dyr allerede langt sjældnere, thi Regeringen betaler 25 Kr. for hver dræbt Tiger, og Skindet koster 50 Kr. Kirgisen fanger gjerne Tigeren i et Hul, som han har gravet og dækket med Grene, medens et Faar tjener som Lokkemad; den i Faldgruben indesluttede Tiger skydes. For Evropæere frembyder Jagten i de af Russerne indtagne Egne ikke længer synderlig Fare; men den er naturligvis nøjsommelig og medfører adskillige Savn. A. Feddersen.